

CARTA DOMINICAL

27 DE DESEMBRE DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

La primera fraternitat real, la família

Tal com anem dient, creure, afirmar i actuar conseqüentment la fraternitat universal és molt difícil, potser impossible, si no es té un fonament ferm, un motiu irrefutable, que la sostingui. De fet, les proclames de fraternitat són molt febles, sovint no passen de referir-se a moments d'entusiasme i es redueixen a condicions molt limitades.

A la vista de realitats escandaloses, molts criden a favor de la pau, amb un èxit relatiu (tant de bo fossin molts!), però en la ment del cristià evangelitzador sorgeix una pregunta que colpeja sense parar: “Com convèncer, als qui no creuen, que realment som germans, o ho hem de ser?”.

Una de les raons que van portar sant Francesc a representar l'escena del naixement de Jesús, després de constatar els greus enfrontaments entre els germans, era aquesta:

“Els homes ja no saben el que és la tendresa del Pare, no saben el que és Déu... Déu, el ple de glòria, es va fer germà nostre... Els homes no sabien fins a quin punt Déu és pare. No ho podien saber. Calia que Déu els mostrés el seu Fill”

El petit i senzill Francesc va intuir allò que en el Concili Vaticà II es formularia solemnement com el principi creient de la fraternitat universal (GS p. 24):

“Déu, que té una paternal sol·licitud de tothom, ha volgut que tots els homes constitueixin una sola família i es tractin entre ells com a germans”

“Paternal sol·licitud”, “tendresa de Pare”, una sola família... El primer efecte de Nadal en el món va ser crear una família. No podia ser de cap altra manera. Perquè la família és el primer efecte natural de l'amor. És a dir, de l'amor encarnat en la naturalesa humana. És el primer cercle, que trenca i supera la solitud de l'ésser humà. Seria

impossible, seria una contradicció, l'amor viscut en solitari (el mateix Déu és comunitat).

Jesús com a home va viure la primera experiència d'estimar i ser estimat en la família de Natzaret, en un petó de Maria, en la suor i els braços de Josep endurits pel treball, en la conversa de tots dos com a esposos, etc. Encara que l'amor diví de l'Esperit que posseïa per naturalesa i que a més havia estat donat a Maria des de l'Anunciació, va transformar aquell amor humà en una donació sense límits ni condicions, en l'amor més pur i perfecte.

Sant Francesc, afirmava que calia representar el naixement de Jesús, reproduir en figura aquella família, “perquè els homes no coneixíem l'amor del Pare”. En la Primera Carta de sant Joan ja es llegia que “no havíem conegut l'amor fins que vam veure el Verb fet carn”. La Sagrada Família de Natzaret primer i des d'ella totes les famílies que es deixen portar pel seu Esperit, són autèntiques deus de fraternitat. Més encara, són fonts indispensables de fraternitat.

Sense por d'equivocar-nos, hem de dir que, si en el món, en la política, els negocis, la cultura, l'esport, la convivència, les relacions internacionals, no hi ha fraternitat, és perquè no hi ha família. És a dir, perquè no hi ha família, que s'assembla, ni que sigui de lluny, a la Família de Natzaret.

La fraternitat és possible perquè va ser i és possible la família. Perquè la fraternitat neix de la comunió d'amor entre un home i una dona, diferents i complementaris, que es fa fecunda en l'amor dels fills. Aquesta font no es va exhaurir, sinó que continua ben viva. En això radica l'esperança de la humanitat.